

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 29. januar 2013. god.
Br. ref.: RK358/13

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI21/12

Podnosilac

Bedri Selmani

Ocena ustavnosti

presude Sudskog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se tiču Kosovske povereničke agencije, SCC-06-0144 od 30. marta 2009. godine i presude Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja u vezi sa Kosovskom povereničkom agencijom, ASC-09.2006 od 13. oktobra 2011. godine.

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija i
Arta Rama-Hajrizi, sudija.

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je Bedri Selmani iz Prištine.

Osporena odluka

2. Podnosilac osporava presudu Sudskog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se tiču Kosovske povereničke agencijom (u daljem tekstu: Sudsko veće), SCC-06-0144 od 30. marta 2009. godine i presude Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se tiču Kosovske povereničke agencije (u daljem tekstu: Žalbeno veće), ASC-09-0006 od 12. oktobra 2011.

Predmetna stvar

3. Podnosilac navodi da su gore navedenim presudama povređena njegova prava zagarantovana Ustavom, odnosno član 119 [Osnovna Načela], stav 1 i 2, i član 121 [Imovina], stav 1 Poglavlje IX [Ekonomski Odnosi] Ustava.

Pravni osnov

4. Podnesak se zasniva na članovima 113.7 i 21.4 Ustava, članu 22 Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo od 15. januara 2009. god. (u daljem tekstu: „Zakon“) i Pravilu 56, stav 2 Poslovnika o radu (u daljem tekstu: „Poslovnik o radu“).

Postupak pred Sudom

5. Podnosilac je 2. marta 2012. godine podneo zahtev Sudu.
6. Predsednik je 5. marta 2012. godine imenovao sudiju Snezhana Botusharova za sudiju izvestioca i veće za razmatranje sastavljeno od sudija Robert Carolan (predsedavajući), Altay Suroy i Gjyljeta Mushkolaj.
7. Predsednik je 4. decembra 2012. godine potpisao Odluku o zameni sudija u veću za razmatranje, sastavljenom od sudija Robert Carolan (predsedavajući), Altay Surroy i Ivan Čukalović.
8. Posebna komora Vrhovnog suda i Kosovska agencija za privatizaciju su 10. decembra 2012. godine obavestili o zahtevu.

Kratak opis činjenica

9. Podnosilac je 5. aprila 2000. godine, tvrdeći da je osnivač, vlasnik i generalni direktor privatnog preduzeća „AutoKosova“, zaključio ugovor sa društvenim preduzećem „Auto Priština“ u Prištini (u daljem tekstu: „Ugovor“). Društveno preduzeće je naslednik preduzeća Radna organizacija za trgovinu vozilima „Boško Cakić“ osnovanog decembra 1989. godine. Podnosilac tvrdi da je prema Ugovoru on bio obavezan da „renovira i obnovi“ zgradu u vlasništvu društvenog preduzeća „AutoPriština“. Ugovor o partnerstvu je registrovan u UNMIK-ovom Registru poslovnih subjekata 15. decembra 2000. godine.
10. Nadzorni odbor Društvenog preduzeća „AutoPriština“ je 10. novembra 2000. godine jednostrano raskinuo saradnju sa podnosiocem. Iako Društveno preduzeće tvrdi da je raskinulo ugovor novembra 2000. godine, zaposleni u Društvenom preduzeću su radili za AutoPrištinu-AutoKosova ili drugi subjekat u vlasništvu podnosioca do oktobra 2003. godine. Zaposleni su oktobra 2003. godine prekinuli veze sa AutoPrištinom-AutoKosova i počeli su da rade na servisiranju automobila i prodaji auto delova nezavisno od AutoPriština-AutoKosova ili drugog subjekta povezanog sa podnosiocem.

11. Podnosilac je pokrenuo spor pred Posebnom komorom Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se tiču Kosovske povereničke agencije dana 3. aprila 2006. godine. U svojoj prvobitnoj žalbi podnosilac je tražio uvođenje mera administrativne zabrane. Podnosilac je povukao ovaj zahtev prilikom usmenog saslušanja održanog 13. decembra 2006. godine.
12. Podnosilac je 18. januara 2007. godine podneo zahtev tražeći da se hotel-restoran „Victory“ pripoji kao tužilac u postupku. Posebna komora je izdala nalog da se kao drugi tužilac u postupku pripoji hotel-restoran „Victory“. Niz promena je unet u zahtev, a poslednja je uneta februara 2007. godine. Podnosilac u svojoj tužbi tvrdi sledeće: da se preduzeću AutoPriština-AutoKosova isplati iznos od 1.219.446,22 evra radi priznavanja vlasničkog prava za uložena sredstva u objekte društvenog preduzeća „Autoservis“; da se hotelu i restoranu „Victory“ isplati iznos od 1.036.994,32 evra radi priznavanja vlasničkog prava za uložena sredstva za izgradnju hotelskog objekta; priznavanje prava preduzeću „AutoPriština-AutoKosova“ da koristi zemljište na kojem se nalazi „Autoservis“; priznavanje prava hotelu i restoranu „Victory“ da koristi zemljište na kojem se nalazi hotel „Victory“. Priznavanje preduzeću AutoPriština-AutoKosova prava preče kupovine za objekte društvenog preduzeća i zemljište na kojem se nalazi „Autoservis“ i priznavanje hotelu i restoranu „Victory“ prava preče kupovine za društveno zemljište na kojem se nalazi hotel „Victory“.
13. Kosovska poverenička agencija (u daljem tekstu: „KPA“) je podnela protivtužbu u svoje ime i u ime Društvenog preduzeća.
14. Sudsko veće Posebne Komore je svojom presudom SCC-06-0144 od 30. marta 2009. godine odbilo zahtev protiv Društvenog preduzeća „AutoPriština“ kao neosnovan, odbilo je zahtev za uvođenje administrativne zabrane protiv KPA kao povučen i odbilo je protivtužbu KPA kao neprihvatljivu.
15. Podnosilac je 15. maja 2009. godine podneo žalbu protiv presude Sudskog veća SCC-06-0144 od 30. marta 2009. godine. Žalba se zasnivala na suštinskom kršenju Zakona o parničnom postupku, na pogrešnom i nepotpunom utvrđivanju činjenica u slučaju i na pogrešnoj primeni materijalnog prava.
16. KPA je 18. novembra 2009. godine u svoje ime i u ime Društvenog preduzeća „AutoPriština“ podnela odgovor na žalbu u kojoj je tvrdila da argumenti koje je predstavio podnosilac žalbe nemaju nikakvu pravnu osnovu, tražeći da žalba bude odbijena i da se potvrdi presuda Sudskog veća Posebne komore.
17. Žalbeno veće Posebne komore je 13. oktobra 2011. godine u svojoj presudi ASC-09-0006 odbilo žalbu kao neosnovanu, odlučilo je da potvrdi presudu Sudskog veća dodajući sledeću rečenicu: „zahtev hotela-restorana „Victory“ se odbija kao neosnovan“.
18. Presuda Žalbenog veća je 17. oktobra 2011. godine dostavljena podnosiocu.
19. Podnosilac je 30. januara 2012. godine Državnom tužiocu podneo zahtev za zaštitu zakonitosti presude Žalbenog veća.
20. Državni tužilac 2. februara 2012. godine u svom saopštenju br. 6/2012 „nije našao pravni osnov za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti“.

Navodi podnosioca zahteva

21. Kao što je napred navedeno, podnosilac navodi da su presude Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se tiču Kosovske povereničke agencije, presude Sudskog veća i Žalbenog veća, povredile njegova prava zagantovana Ustavom, odnosno član 119 [Osnovna Načela], stav 1 i 2, i član 121 [Imovina], stav 1 Poglavlje IX [Ekonomski Odnosi] Ustava.
22. Podnosilac u svom podnesku navodi sledeće: 1. Svoje vlasničko pravo nad sredstvima koja je uložio za obnovu „Autoservisa“ u ukupnom iznosu od 1.356.882,00 evra; 2. Svoje vlasničko pravo nad sredstvima koja je uložio u hotel i restoran „Victory“ u ukupnom iznosu od 1.527.832,00 evra; 3. Pravo na korišćenje parcele u gradskoj zoni na kojoj su izgrađeni „Autoservis“ i hotel-restoran „Victory“; 4. Pravo preče kupovine društvenog zemljišta na kojem se nalaze zgrade „Autoservisa“ i hotel-restorana „Victory“ prilikom privatizacije.
23. Podnosilac svoj zahtev zaključuje navodima: *„Ovakvo delovanje Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se tiču Kosovske povereničke agencije koja je doneta flagrantnim kršenjem odredaba građanskog postupka (predviđenih Zakonom o parničnom postupku), u suprotnosti je sa odredbama Zakona o stranim ulaganjima i odredbama samog Ustava Republike Kosovo, konkretnije članova 119, stav 2 u vezi sa stavom 1 istog člana (član 119) i 121, stav 1“.*

Prihvatljivost zahteva

24. Pre svega, kako bi bio u mogućnosti da presudi o zahtevu podnosioca, Sud mora da ispita da li je podnosilac ispunio sve zahteve prihvatljivosti, koji su predviđeni Ustavom i dalje navedeni u Zakonu i Poslovníku o radu.
25. Sud prvo treba da ispita da li je podnosilac ovlašćena strana da podnese zahtev Sudu, shodno zahtevima člana 113.7 Ustava. Što se tiče ovog zahteva, Sud utvrđuje da je podnosilac fizičko lice i ovlašćena strana shodno zahtevima člana 113.7 [Individualni zahtevi] Ustava.
26. Sud takođe treba da utvrdi da li je podnosilac ispunio zahteve člana 113(7) Ustava i člana 47 (2) Zakona.

Član 113, stav 7 predviđa:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

Podnosilac je dokazao da je iscrpeo sva pravna sredstva dostupna prema važećim zakonima.

27. Podnosilac takođe treba da dokaže da je ispunio zahteve člana 49 Zakona u vezi sa podnošenjem zahteva u zakonskom roku. Iz spisa se može videti da je podnosilac 30. januara 2012. godine podneo Državnom tužiocu zahtev za zaštitu zakonitosti presude Žalbenog veća, a da je podnosilac podneo zahtev Ustavnom sudu 2 marta 2012 godine, što znači da je zahtev podnet u roku od 4 meseca propisanom Zakonom i Poslovníkom o radu.

28. Podnosilac je u pogledu ovog zahteva imao niz prilika da iznese svoj slučaj pred redovnim sudovima. U međuvremenu, Sud naglašava da, prema Ustavu, on ne treba da deluje kao sud četvrtog stepena kada razmatra odluke donete od redovnih sudova. Redovni sudovi imaju ulogu da tumače i primenjuju relevantna pravila kako proceduralnog tako i materijalnog prava (videti, *mutatis mutandis*, Garsija Ruiz protiv Španije (GC), br. 30544/96, stav 28, Evropski sud za ljudska prava [ESLJP] 1999-I).
29. Sud može samo da uzme u obzir jesu li postupci generalno, sagledavani u celini, sprovedeni na takav način da je podnosilac imao pravično suđenje (videti između ostalog, Izveštaj Evropske komisije o ljudskim pravima u slučaju Edvards protiv Ujedinjenog Kraljevstva, zahtev br. 13071/87, usvojen 10. jula 1991).
30. U stvari, podnosilac nije potkrepio svoju tvrdnju i nije pružio dokaz da su njegova prava i slobode povređeni od strane redovnih sudova (videti, *mutatis mutandis*, Šub protiv Litvanije, ESLP, Odluka o prihvatljivosti zahteva br. 17064/06 od 30. juna 2009. godine).
31. Pravilo 36.2 (d) Poslovnika predviđa da “*Sud odbija zahtev kao očigledno neosnovan kada ustanovi da (...) podnosilac nije u dovoljnoj meri potkrepio svoju tvrdnju.*”

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 20. Zakona i pravilom 36. 2 (b) i (d) Poslovnika o radu, 17 januara 2013. god.,jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA ODBACI zahtev kao neprihvatljiv;
- II. Ova odluka će biti dostavljena stranama i biće objavljena u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20. stavom 4. Zakona; i
- III. Ova odluka stupa na snagu odmah.

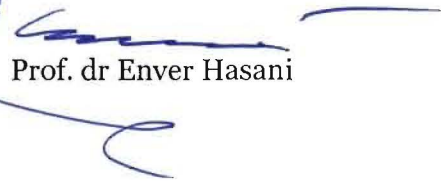
Sudija izvestilac

Snezhana Botusharova

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani